

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

DES DE L'ALTRE MON

—Carai, veig que el nostre país està molt millor que quan nosaltres el governaven! Allò és un paradís!
—Si, sense poma.

Les recaigudes

Si alguna vegada heu tingut malalts a casa, o ho heu estat vosaltres mateixos, haureu pogut apreciar la diferència existent entre les malalties d'evolució franca, que porten una crisi grossa, però que quan van per bé es resolen definitivament, i les malalties intermitents, amb successió alternativa de millories i recaigudes. Aquestes darreres són les pitjors, les més desesperadores, perquè mai no acaben de passar i posen en el cos una feblesa contínua i en la casa una tristesa permanent.

Malaltia per malaltia, més val una d'aquestes grans malalties aparatoses que en pocs dies fan el tomb, que no pas les malalties allargassades, cansones i generalment traïdores, com una d'aquestes febres que ara puguen i ara baixen i mai no acaben de passar.

Això que succeeix amb les malalties, pot aplicar-se a les guerres. Una guerra grossa, una mica més llarga o una mica més curta, que faci el seu fet i que es resolgui del tot, no és potser tan de terner com les guerres cròniques, encara que només siguin petites guerres colonials. L'Estat espanyol ha conegut, en el curs de la seva història, les dues menes de guerra, i sembla que en els últims temps li hagi tocat la creu de les petites guerres de durada indefinida.

La lleialtat de França

La conferència de Londres, és a dir, l'assemblea d'aliats i d'alemanys que està decidint tots els grans i els petits problemes de la postguerra, està arribant a port. Aquella França que es pintava militarista i intransigent, no pot arribar a una més gran flexibilitat. *Pas d'obstacles en France*, es titula l'editorial de *Le Temps* del dia 10. Ha arribat fins a concedir l'evacuació del Ruhr. La nota franco-anglesa d'invitació a la conferència per a res parlava d'aquesta evacuació, i n'obstant França la discuteix i es prepara a realitzar-la, sempre, naturalment, que se li donguin garanties compensadores.

L'Herriot ha fet més que aplicar els seus principis polítics. Quan s'ha trobat amb el delegat alemany, li ha estès la mà. D'ençà de 1914, cap governant francès i alemany havien encaixat. Herriot, gran cor, no ha rebutjat l'extremada cortesia. Ara manca saber quina lleialtat va posar en la seva estreta de mà el delegat alemany. La suposem, però no la diem. Volem creure que comença a haver alguna cosa canviada a Alemanya.

Això amb en Poincaré no hauria estat possible, ni amb la permanència en el poder del Bloc Nacional. La democràcia té un valor pacifista. Ara es veurà si aquest valor, derivat d'una bona voluntat, tindrà eficàcia. Es troben en presència els dos principis, aplicats a la política internacional, de l'autoritat i la

llibertat. En Poincaré era l'autoritat, basada en el dret escrit i en la força que el manté. L'Herriot és la llibertat redreçada damunt la tolerància i un realisme reflexiu, i creient més en el lliure joc de les voluntats que no pas en la constricció. El dret i la força—deia en Poincaré. El dret i la raó—diu l'Herriot. En Poincaré res va aconseguir, allunyant de França an els antics aliats i a les esgarrapades del món, que preferien el programa de la pau, o el dret de França. L'Herriot ha retornat a França el seu crèdit moral i l'amistat anglesa.

Nosaltres creiem que França sempre té raó, i que tot consisteix en posar la seva raó en relació amb la realitat. Raó tenia en Poincaré, però els seus procediments resultaren ineficaces. Raó té l'Herriot i la seva política s'aferma. Doncs per l'amor a França, hem d'apoiar a l'Herriot apart la coincidència amb moltes de les seves idees. I no és que preconitzem un oportunisme; és que creiem que s'ha aconseguit fer paral·lela la causa de la pau i la de França. Aquesta era l'habilitat anglesa de fer coincidir les causes universals amb el seu egoisme. Aquesta és ara la posició de França. Es sacrifica per la pau. Per la pau els aliats han de concedir-li garanties.

I així haurem arribat a la confirmació de tot el que en aquestes cròniques setmanals hem vingut sostenint. Hem defensat a França, contra totes les acusacions d'imperialisme. Un pacifista inalterable, pacifista durant la guerra, en Macdonald, reconeix la seva fidelitat a la transigència. Si Alemanya, vencedora, tingués de fer valdre els drets de la seva victòria, cediria com cedex França? Ella que tant protesta de l'ocupació del Ruhr, no va abandonar en 1871 el territori francès fins que no li va ésser entregat el darrer milió d'indemnització.

PARADOX

Les dietes als regidors

Comencem aquestes ratlles fent una declaració. Aquest començament, doncs, serà solemne.

La nostra declaració és la següent: *Nosaltres som partidaris de la retribució dels càrrecs públics*. Entenem que el principi de la retribució de les funcions públiques és una conseqüència de la doctrina democràtica i una necessitat que la democràcia imposa. Si no s'estableix la retribució d'aquests càrrecs, resulta, de fet, que queden agabellats pels senyors de casa bona o pels que en treuen profit. Si tot treball ha de tenir una paga, no veiem perquè un diputat a Corts o un regidor han de treballar de franc hores i hores, mentre cobren el funcionari, el treballador, el capellà i fins la minyona. Quan no hi ha la retribució directa dels càrrecs públics, es ve a insinuar que els interessats aconsegueixen, per camins tortuosos i foscos, considerables retribucions indirectes.

Hem fet la nostra declaració i l'hem argumentada com cal. Els nostres lectors poden prendre, en la lectura d'aquest article, una estoneta de descans... Tornem-hi? En quatre ratlles més acabarem.

El que tenim dit en la primera part és un preàmbul. Ara anem al gra. Hem escrit per a dir que resulta divertida la contradicció dels homes nous que han anat a l'Ajuntament de Barcelona i que demanen dietes, cobrables en metàl·lic o en xecs. Es el cas que els homes nous i els seus amics sempre havien malparlat de les petites dietes establertes, per exemple, a la Mancomunitat de Catalunya. Recordem les ironies, les esgarrapades i les mossegades dirigides als consellers de la Mancomunitat perquè cobraven unes dietes que els venien a donar, al cap del mes, una seixantena de duros. Ara els homes nous de l'Ajuntament reclamen retribucions que arriben fins a 18,000 pessetes cada any.

Ja sabem que l'arreglar la Casa Gran és un sacrifici, i que els sacrificis són més lleugers quan estan degudament compensats. Però l'actitud dels nous directors de la vida municipal barcelonina és una reivindicació, podríem dir pòstuma, dels antics directors de la Mancomunitat. En efecte, ara es veu que aquests ens ho feien baratíssim. Si nosaltres estéssim en el seu lloc, demanaríem als homes nous de trinca que s'apliquessin, per raó d'equitat, les mateixes tarifes que s'aplicaven els homes vells.

FULMEN

La nova pedagogia

L'«Associació laica de mestres nacionals de França», reunida en magna assemblea a Lió, ha votat la supressió de l'ensenyament de la Història a l'escola. Educació primària, sense Catecisme ni Història? dirà la gent d'ordre—i a Espanya són gent d'ordre tots els qui duen colls i punys—els bàrbars comencen d'invadir-nos.

No altra sort pot córrer aquest comentari d'un tema que és un dels molts nombrosos que excedeixen a l'avara mesura de la nostra curiositat intel·lectual.

Els mestres laics de França no són uns bàrbars; són, senzillament, uns homes admirables, que duen coll planxat i eduquen fills de burgesos, i aspiren, no obstant, a arrebasar de l'esperit de llurs alumnes totes les idees i els sentiments erronis i perversos que els ha imbuït la barbàrie capitalista i la trista herència de la metafísica, del dret natural i de les deixiplines pseudo-científiques dels mètodes i de les enciclopèdies medievals.

Car, la supressió o transformació de l'ensenyament de la Història significa, en l'ordre pedagògic, l'ampliació del mètode positivista a una branca més de l'activitat

docent i en l'esfera general de la ciència representa un nou i il·loable esforç per tal d'emancipar la Història de l'influència nefasta del tradicionalisme aburguesat i patrioter.

L'estudi de la Història com una successió de tiranies, odís, aberracions, violències i assassinats és, sempre, un instrument dúctil d'interpretacions capcioses i un exemple de perversió per les intel·ligències impúbères. La Història per a ús de les escoles és l'assignatura més irreductiblement aburguesada i la que, en mans d'un «magister», millor pot servir al panegíic de les institucions i a entrenyar consciències.

Manejada així la Història, no hi ha més protagonistes que els reis, ni més raó que la de la pàtria, ni més dret que el del magnat, ni altre heroisme que el de la nostra gent... Els àrabs? uns cafres; els israelites? què és el que no s'ha dit d'aquesta pobra raça maleïda des de la Bíblia. Aquí, l'aparició d'un sant ens fa victoriosos; més enllà, és una mare de Déu qui guia nostres mans i un Crist s'entreté en desviar les bales que poden ferir-nos... Ens diuen les senyes de les múltiples esposes d'un príncep, fins de les morganàtiques, i passen per alt el desenrotllament moral, econòmic i científic i els noms i les belles gestes dels pensadors, que no són escolàstics, i dels homes de ciència que esquinçaven els vels duríssims de les tenebres seculares.

Podríem dir que de la Història se'n ensenya als infants, solament la part formal, que és precisament la més informal, la més mentidera i difícil de controlar i la més inútil; i es deixa en l'ombra el corrent vital i caudalós de les idees que empenyen insensiblement, però fatalment, als homes cap a concepcions més harmòniques i universals, cap a sentiments més humans i a normes i realitats socials cada vegada més perfectes.

«L'antiga Grècia, la d'Agamemnon i Pericles, està en runes—diu Carlyle—però podem reconstruir-la amb les obres dels seus pensadors, dels seus poetes, dels seus artistes». Així mateix, la pujança del misticisme es troba, més que en els «fets», en el Dante, en Milton, en Luter, quals obres podrien il·lustrar-se amb episodis biogràfics de Giordano Bruno i de Galileu.

L'esperit de l'Anglaterra setcentista, més que en Carles I, es troba en Shakespeare i en Hobbes, com el de la França de Lluís XI, en Descartes.

L'invent de Guttemberg, és l'origen del Renaixement i de l'esperit democràtic, la posterior embranzida dels quals més que en la guillotina hem d'anar a cercar-la en l'Enciclopèdia i en «El progrés de l'esperit humà» de Condorcet.

Així, explicant la història per les idees i no pels «fets sagnants», arribaríem a trobar la raó de l'existència de l'home en la terra, en la ideal ascensió vers una superior estructura moral i científica, ço que ha d'ésser la tendència de tota investigació històrica i de tota aspiració plena i essencialment humana.

I així, al veure'ls néixer en la Història, els infants no atribuirien origen diví a institucions i principis tan subtils i variables com el dret natural i de gent, la sobirania, la propietat, el matrimoni, la família...

GLICINI

Són els «hermanos» de la pietat cristiana

Es comentava un dia en una taula de café un fet succeït en un col·legi dels «hermanos» de la pietat cristiana. Un jove, al sentir el nom de «hermanos», cuità a corregir la paraula dient que s'havia de dir «germans».

Nosaltres estimem tant com aquell jove simpàtic la nostra llengua mare i la voldríem excel·lir per damunt de total altra parla perquè és la nostra i és la

que hem d'estimar més, però nosaltres no els direm mai «germans»; per a nosaltres sempre seran «hermanos», que no és pas igual.

Aquests «hermanos» de la pietat cristiana, amb tant de temps com fa que són a la nostra terra escampant més cristianisme que pietat, han fet molts, però molts actes d'«hermanos» i no recordem que hagin fet encara cap acte de germans.

Conti uarem, doncs, anomenant-los «hermanos» que prou s'ho tenen ben merescut. El dia que canviïn de tàctica, impugnarem el seu procedir com a religiosos, si voleu, però llavors ens mereixeran el nom de «germans». Ara com ara, són «hermanos».

NÚVOLS D'ESTIU

A Madrid s'hi havia congriat una menaçadora tempestat; els nuvolots negres i atapeïts semblaven mals esperits que s'anessin reunint al firmament, amb tal de fer desgràcies de valent. Hi havia espectació en veure la negror que semblava talment d'horrible fum de l'Intern; es sentia la farum que quelcom imminent que anava a devallar del cel, furient, per a caure d'un bot damunt Madrid i esmicolar-ho tot. Mes, tranquil i eixerit el president es dirigí a Madrid; guaità impàvid el cel i no sentí ni gota de recel; i amb un vano bonic i valencià que portava a la mà, aquell castell de núvols refumat va ventar amb mà ferma i, tururut, l'horrible tempestat al punt fugí, sense deixar ni rastre pel camí.

També aquí havem tingut

més d'un bufarut, que amb un aire insolent ha passat per damunt l'Ajuntament. La casa sacsejant de baix a dalt, i fent caure algun que altre consejal. Com que el mal aire passa sovintet, els regidors caiguts ja són disset, i la cosa anirà molt malament de no apuntalar bé l'Ajuntament. Es, però, una gran sort que el bufarut no hagi causat cap mort, sinó uns pocs desmaiats de tan espantats pel que pugui venir, si el bufarut, tossut, no vol cedir. I és clar que cedirà, cansat i rebenat de tant bufà, i de veure que el nostre Ajuntament no se'l pot pas desfer tan fàcilment, car amb disset puntals que ha perdut encara no ha caigut!

Al Ruhr, és com aquí; fa temps es veu vení un oratge espantós que té de fer un dany esgarriós, i quant més negre el cel, fa exclamar amb recel a la gent astorada—Ja és ací! Bufo vent de garbí, el nuvolan: se'n va, el cel es posa clà, i la gent deslluïrada de l'esglai es dona el bell esplai de respirar tot d'una a ple pulmó amb gran satisfacció. Perquè es diu que allà al Ruhr, de tant en tant, tenen també aire pur.

Es veu clar que l'estiu que anem passant, encara que massa viu, no és d'aquells que, mal intencionats, els plau fer disbarats a la terra i al cel per a remoure el món de soca-arrel. Ell va fent la piu-piu, fent-nos saber només que ell és l'estiu; mentre després no vingui la tardor i ho faci molt pitjor!

FLOX

Els còmics, l'estiu i el conflicte de cada estiu

Així que fineix juliol o comença agost, cada any, amb una exalitud d'eclipsi, els còmics armen un conflicte teatral, amb la santa intenció de salvar el teatre. Això ho diuen ells. I fins s'ho creuen.

Però a nosaltres aquest fenòmen, aquest fenòmen tan puntual, ens té intriguats, intriguadíssims. Per més que fem no ens el podem explicar. Per què els vindrà aquest desig d'emboïcar, de des-torbar, de fer la... santíssima? Potser els puja el sol al cap. Potser l'ofici els avorreix. Això no seria res d'estrany. El viatjar, que, quan es fa per gust, agrada tant, quan es fa per obligació arriba a cansar. L'amor, que quan es fa per afició és un pler dels pocs que li queden a l'home—i qui diu a l'home diu a la dona—quan es converteix en ofici és un dels oficis més odiosos. El cert és que els còmics no es poden passar l'estiu sense armar conflicte. Per a ells el conflicte és com la síndria: la flor de l'estiu.

Un any demanen treballar amb tals musics, perquè formen part de la mateixa *germandat* que ells. Es un caprici, i un caprici en un còmic és una cosa molt respectable. Un altre any no volen que als autors se'ls permeti cobrar exclusives, demanen vint duros de sou... i un bè negre. La qüestió és demanar.

Nosaltres hem preguntat a un còmic amic nostre que no sembla còmic:

—Però com és que els seus companys cada estiu armen la mateixa gresca.

—Perquè no treballen. I com que no treballen, s'avorren. I com que s'avorren, se'n van a la Rambla. I els pardals; que són enemics dels còmics, els hi embruten el barret. I ells, els còmics, s'enfaden. I com no poden fer pagar l'enfado als pardals, el fan pagar al públic i als autors.

—I als empresaris?
—Els empresaris no s'enfaden mai amb els còmics... perquè tenen fusta de còmic!

La Festa Major de Gràcia

La formosa barriada de Gràcia, que fa gran honor al seu nom es prepara per a celebrar esplèndidament la seva Festa Major.

Tots els carrers, dels més luxosos als més humils, van fent els preparatius pels festejos que cada any són concorreguts per gentades innúmeres.

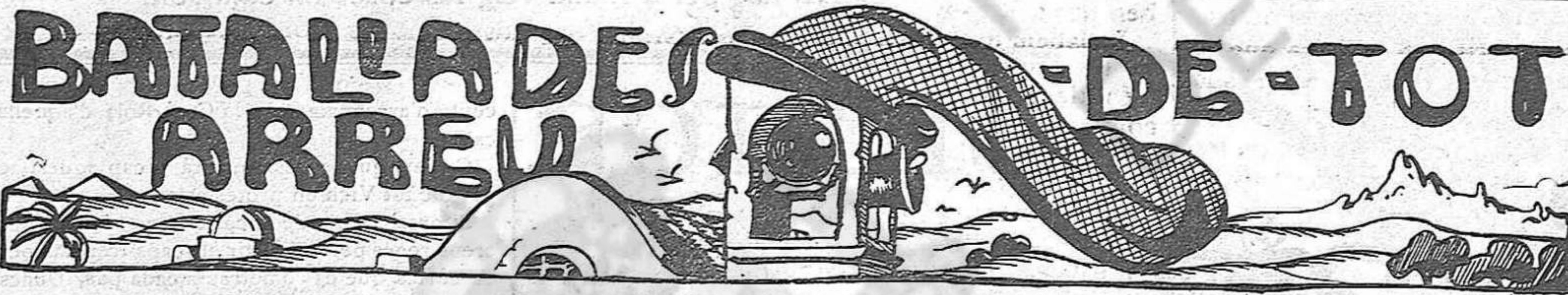
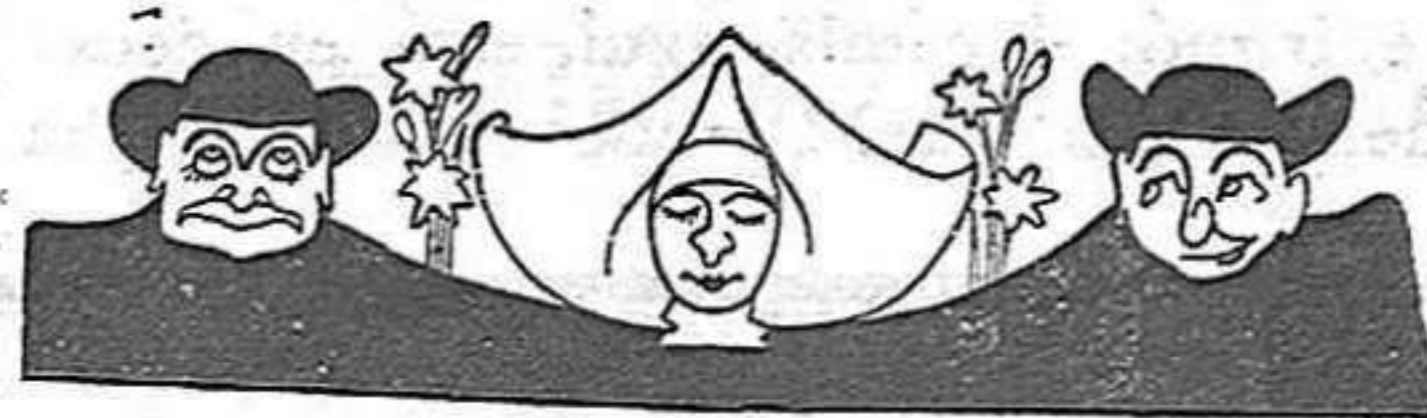
A la plaça del Diamant hi haurà un espaiós envelat per a balls de societat, ball de sorpresa infantil. Es ballaran també sardanes i la festa durarà des del dia 15 fins al 24 d'aquest mes.

Hi haurà també festejos, ballerugues, il·luminacions, jocs de cucanya i una infinitat de colaraines més, en els carrers de Santa Eugènia, Bonavista, Bretón, Vich, Joan Blancas i altres.

L'«Orfeo Gracienc» contribuirà al llumament de la festa amb un concurs infantil de sardanes amb premis valiosos, que tindrà lloc el dia 15, i amb una extraordinària audició de sardanes el mateix dia a la nit.

A mes, el benemerit «Orfeo Gracienc» ja està repartint bons per a la gent necessitada, obeïnt al seu esperit elevadíssim de germanor i altruisme.

No cal pas dir com LA CAMPANA DE GRÀCIA els desitja una Festa Major amb totes les felicitats i amb el màxim llumament que sens dubte tindrà.

LES FESTES DE L'HAVRE

El dia 4 d'aquest mes tingueren lloc les superbes festes de l'Havre, commemoratives de la Victòria i de la germanor franco-belgues.

La vila de l'Havre donava una sensació prou

Les festes franco-belgues a l'Havre.

gran per a comprendre la transcendència incalculable de la festa. Tots els carrers eren engalanats amb flors, rantes de papers i profusament il·luminats.

A la plaça de Gambette es féu la inauguració del gran monument de la victòria, que és obra del genial escultor Poisson. Té la forma augusta de la proa d'un gran navili conduint els destins de l'heroica França, mare del seny llatí i propulsora de la llibertat dels pobles.

Entre un entusiasme indescriptible, fou inaugurat també el monument de la Reconeixença de

Bèlgica, perpetuant aquell esperit de germanor i de llibertat que portà als dos pobles immortals a la victòria.

Aquesta fotografia que reproduïm dona una impressió més o menys exacta de la magnitud de la festa en la que, a més de la nutrida comissió de ministres, hi assistiren unes siscentes societats belgues amb llurs estandarts i banderes.

En aquesta festa transcendentalíssima hi bategaven amb més impuls que mai el cor de França i el cor de Bèlgica perennalment agermanats. La dolor d'aquells dies tèrbols i sagnants, fusionaren el cor de les dues nacions glorioses en un amor que és fort precisament perquè és nascut en les hores angunioses d'una lluita aferrissada contra la barbària imperial de l'orgullosa Alemanya.

La gentil vila de l'Havre ha vist glorificat el seu nom una volta més i tindrà l'eterna joia d'ostentar l'abraçada cordial de les dues nacions; una abraçada de pedra perquè sigui immortal aquesta germanor. La gentil vila de l'Havre ha tingut ocasió de poguer glorificar una volta més al seus 7,000 fills morts en la guerra gran.

La sang que un dia fou vessada, avui ja fructifica. Avui veiem alçar-se la veïna França donant al món més llum que mai. Les esquerres triomfants han encès altra vegada aquella flama de la llibertat per la qual els aliats lluitaven i que en certs moments de la post-guerra semblava talment que s'havia extingit.

França i Bèlgica s'han retrobat a l'Havre i la seva abraçada de llibertats i de victòria repercutirà per tots els pobles que es facin mereixedors d'aquesta llibertat.

EL PRÍNCIP SHEWINGTON D'ABISSÍNIA

Aquest jove negre que està escrivint, és el Príncep Shewington d'Abissínia. És nét del gran emperador Menelik II, el Negús.

En la vida dels prínceps hi ha tantes vel·leïtats com en la vida de l'últim dels mortals. A voltes potser val més ésser camàlic que no pas príncep. No sabem perquè, però el cas és que Shewing-

ton era allistat al Terci Estranger i en tot terci estranger ja és cosa sobradament sapiguda que hi van a parar els infortunats que rebutgen la vida perquè se'ls fa impossible, o els que són perseguïts de la justícia de tot arreu pel seu mal cap, o bé els que pateixen de manies aventureres que són tant o més desgraciats que els altres. El príncep Shewington d'Abissínia, doncs, era allistat al Terci Estranger; però l'Emperadriu Zaditu d'Etiòpia l'ha reclamat diplomàticament.

Aquesta sort d'ésser reclamat no la tenen pas tots els estrangers del Terci i menys encara d'ésser reclamat per una emperadriu. És l'avan-

El príncep Shewington d'Abissínia.

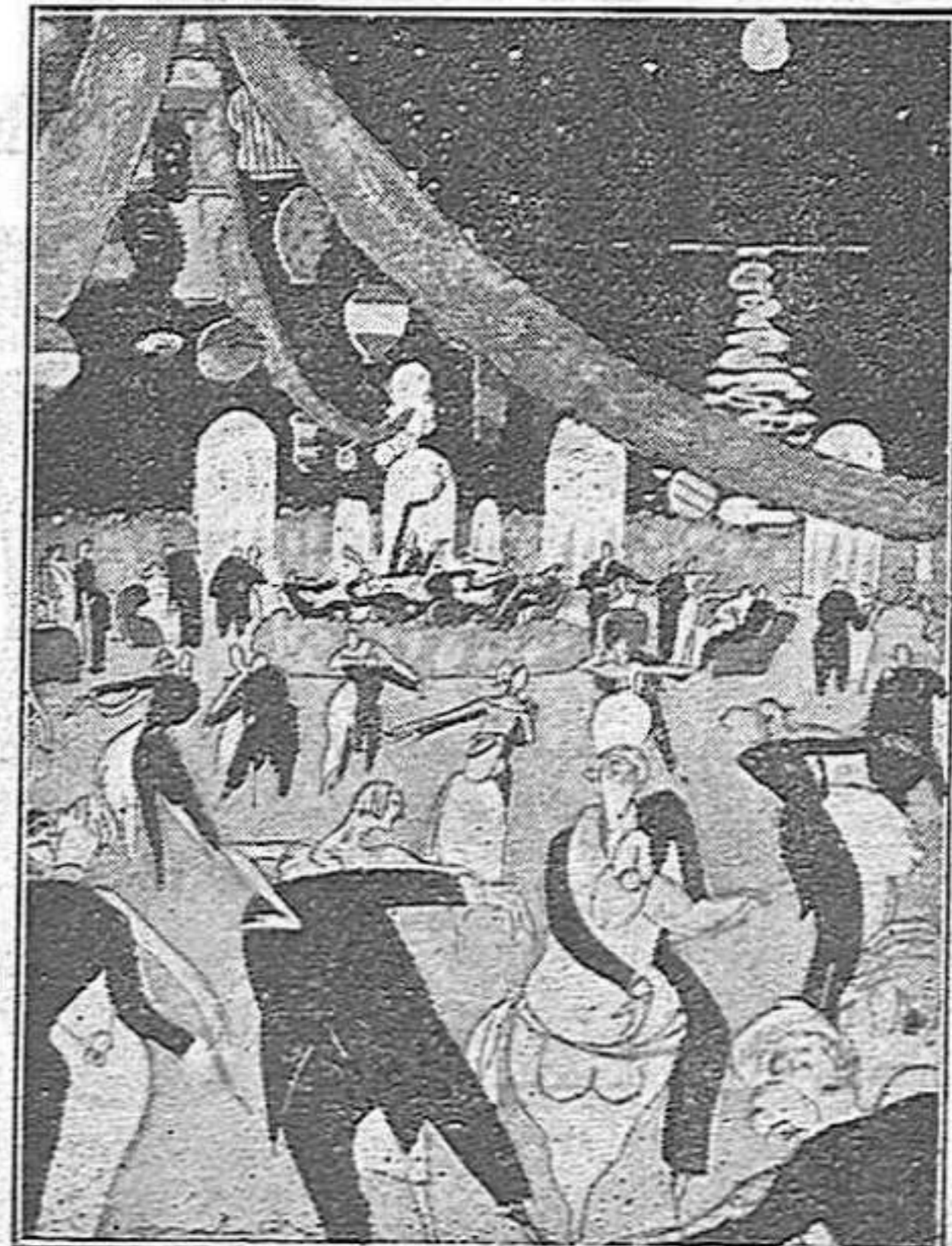
tatge que té d'ésser príncep que, a qualsevol moment, una emperadriu se l'emporta. Però tot això és més propi d'un tipus de novel·la romàntica que no pas d'un príncep veritable. Ara, que tractant-se del príncep d'Abissínia i de l'emperadriu d'Etiòpia, ja és mol diferent. Són tan orientals aquella gent!

EL BALL DEL FEIXISME

Aquesta caricatura italiana d'homes grossos i dones fenomenals, dansant, representa un bal-

neari de platja en aquestes tertúlies estiuenques tan pròpies d'Itàlia com d'aquí.

Però en aquesta caricatura hi veiem, a més de la gràcia del dibuixant i de l'acudit, una altra gràcia. Aquest «Che ristoro per il corpo il mare!» té una gràcia d'actualitat feixista, almenys per a nosaltres. Aquestes dones grosses, que poden molt bé significar les idees pomposes, però buides, com si diguéssim semigenials de Mussolini, i aquests homes corpulents i terrorífics la ballen, ja fa temps que la ballen i a prop del mar, i en un balneari. Veritablement dintre el feixisme hi fa calor asfixiant i alivia o alleugera pel cos el mar. Mussolini prou prova d'aprimar-se i d'aprimar la monstruositat feixista, prou fa gimnàs i equilibris, però la corpulència del mal no s'aprima i la maror augmenta cada dia més. L'after Matteotti no està resolt; aquesta mort, avui com avui, encara resta impune i en la ment dels italians hi giravolten idees clares de la fatxenderia i les malvestats produïdes pels feixos, i aquestes idees són grosses, extravagants i fantàstiques com aquestes dones de la caricatura. En Mussolini, amb arguments de Noi de Tona, prou voldria fer el «che ristoro per il corpo il mare!», però aquest ball que toquen fa mal so i nosaltres el sentim com una absoluta a un absolutisme que sempre hem abominat.

Que és saludable pel cos el mar. (De Pasquino).

La calor, els adagis i l'home que sua

La gent acostuma a explicar-se totes les situacions, fins les més inexplicables, amb adagis, o refrans o lo que sia. El fet és que la gent resulta poc original. Al cap hi té quatre idees rànçies—tan rànçies que ja fan pudor—i aquestes idees no en deixen entrar cap de nova. I si n'hi entra alguna, s'avorreix al trobar-se amb tal companyia. La majoria de la gent substitueix aquestes idees per adagis. A tot hi posa el pedaç d'un adagi. Així veureu a un home que sua com un dimoni—però com un dimoni de guàrdia, al peu del cañon, és a dir, al peu de la caldera—que s'eixuga la suor amb un mocador mullat, que es venta amb el barret de palla—el barret de palla que es menjarà a primers d'octubre—que es dona irrigacions d'hoixata més o menys valenciana, que bufa, que renega. Indubtablement, aquest home sofreix, aquest home passa uns dies desagradables. Li surten grans per tot arreu, se li posa una pell lluenta com si li haguessin passat una barra de cosmètic, avorreix l'escudella...

Parlem-ne d'això, que ja s'ho val. Sabeu el què és per a un català avorrir l'escudella? És una tragèdia! Perquè l'escudella és la raó d'éser català. El català està farcit d'escudella i carn d'olla, sobretot de pilota. I fixe'u-se en que jo dec tenir raó: el català, avui, està en decadència. Per què? Perquè el català ja ha

perdut el respecte a l'escudella, que és un dels puntals de Catalunya, i a la pilota, que és un altre puntal. I deixem-ho córrer, que ja n'hem parlat prou. Tornem a l'home que sua.

L'home que sua, que hauria d'estar més enfadat que si li acabessin de presentar al *cobro* una factura, us diu, de sobte, somrient:

—Cà, cà! A mi que no em vinguin amb hiverns, i em donguin totes les molèsties i calors de l'estiu. «A l'estiu tota cuca viu».

I ell, que és també una cuca, és a dir, una bestiola llastimosa i ridícula, us comença a cantar les excel·lències del camp, i la baratura de la fruita, i les costellades en ple bosc, que sembla talment que us reciti un tros de la *Elocuència y moral*. I us fa més fàstic que l'eloqüència i tant com la moral, que ja és dir.

Aquest número

ha passat

per la prèvia

censura

militar

Al camp

—Amb aquest espantall no s'hi acosta cap ocell!

Afany de saber

— ...?

—Ho faig per a si així veig les coses tal com són.

REPICS

L'orgue oficis del «P. U. P.» publicava la constitució del nou partit en la província de Barcelona i donava els noms de les personalitats designades per als comitès d'honor i executiu.

Posava el senyor Lacoma com a president de l'últim, i ara resulta que el senyor Lacoma ho ha desmentit a la premsa.

Ens sembla que no es va mai gaire lluny, començant així.

El mestre de Constantí, Josep Cendra, ha estat destinat a una escola de la província de Santander. Veritablement a Santander el senyor Cendra hi pot fer molt bona obra, encara que aquí, essent català i tractant amb nens catalans, potser en feia molta més.

Els Balcans es tornen a remoure. Grècia ha tremès un ultimàtum a Bulgària i Iugoslàvia també en tremetrà un. Nosaltres ens recordem que dels Balcans va sortir el primer cop de cua de la gran guerra i comencem a dir: Ai, Sant Pau! Si els Paus d'aquí hi poguessin fer alguna cosa.

A la Nova Mancomunitat s'ha presentat una moció per a acordar que el local construït per a la biblioteca popular de Vich, sigui cedit en con-

cepte d'arrendament a la Creu Roja d'aquella localitat.

Creiem que no es portarà a cap aquest acord perquè tot Vich en protestaria.

Si prescindim de la cultura, no hi haurà prou creus roges per a assistir els caps trencats per les barbàries que es cometran a cada pas. Doncs val incomparablement més una biblioteca que totes les creus roges.

Així ho creiem de bona fe.

El general Lossada en unes manifestacions fetes als periodistes, digué que no estava disposat a tolerar que es cantés *La Santa Espina* amb esperit tendencios, com si fos un himne; ni que en els ramells de les sardanes hi hagin espigues de blat.

Digué que alguns catalans no poguent cantar *Els Segadors*, canten *La Santa Espina* atrevint-se alguns a canviar-hi estrofes.

Trobem que això que fan aquets catalans està molt mal fet. *La Santa Espina* s'ha de cantar amb l'esperit i la lletra amb que la féu en Guimerà i és un mal català qui vulgui estrafar aquella lletra tan sublim del «Som i serem gent catalana tant si es vol com si no es vol».

Ha sortit el primer número de *La Traça*, orgue del P. U. P.

Nosaltres la traça no l'hem vist en lloc.

Sortirà—si no hi ha cap contratemps—una vegada cada mes. No cal dir amb quina simpatia la rebem i quina és la durada i la sort que li desitjem en la lluita.

La traça és una de les coses que ens fa més falta, i això que—amb perdó sigui dit—nosaltres en tenim bastanta.

Herriot diu que l'èxit de la conferència de Londres és assegurat. Un dels punts essencials de la conferència és l'evacuació del Ruhr.

Nosaltres no hem dubtat mai d'aquest èxit. Herriot i Macdonald són dos homes de bé dels pocs que hi ha entre els que actualment governen els pobles; i els homes de bé, s'entenen.

L'evacuació del Ruhr serà un fet gràcies a l'esperit de llibertat que representen aquest dos homes.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8